

RECENSION

Ur Kikis expressbud

Kikis expressbud

Originaltitel Majo no Takkyubin

Svensk titel Kikis expressbud

Regi Hayao Miyazaki

Producent Hayao Miyazaki, Toru Hara

Manus Hayao Miyazaki (baserat på barnboken med samma namn av Eiko Kadono)

Foto Shigeo Sugimura

Roller Minami Takayama, Rei Sakuma, Kappei Yamaguchi m fl

Japan 1989

Längd i tid 1 tim 42 min

Censur barntillåten

Distributör Sonet Film AB

Det var med viss spänning jag satte mig i biosalongen. Här var faktiskt en av Studio Ghiblis filmer som jag inte hade sett ännu. Och tur var väl det, för alla vet vi väl att film gör sig bäst på bio? Det är även vid sådana här, smått unika, tillfällen som jag är glad att bo i Sverige, där vi faktiskt respekterar originalversioner. Hayao Miyazakis filmer ska avnjutas på japanska. Allt annat vore att slakta upplevelsen.

Den unga häxan Kiki är 13 år och det är nu dags för henne att lämna sitt hem för att förfina sina häxkonster i en annan stad. Efter en något ostadig start på sin kvast flyger Kiki, tillsammans med sin talande katt Jiji, iväg i skyn. Hon är på jakt efter en stor stad, fylld med liv och gärna nära havet. Väl på plats märker man hur starkt inspirerad Miyazaki har varit av Stockholm. Gamla stans gränder kan ju ingen stockholmare missta sig på och klocktornet som fångar Kikis uppmärksamhet har starka influenser av Tre kronor. Lite här och var syns skyltar på svenska. "Herrmode" och "Antikt och konst" skymtar förbi. Det skapar en bisarr men hemtrevlig känsla.

Kiki installerar sig ganska snabbt i ett bageri, där hon hjälper ägarinnan och hennes tystlåtna man. Inte långt därefter vet Kiki hur hon ska förfina den enda häxkonst hon besitter – att flyga. Självfallet är det en leveransfirma hon ska starta! Och anbudena låter inte vänta på sig. Det är på alla sina strapatser Kiki lär känna folket i staden och hon blir vän med så gott som alla hon träffar. Men lyckan blir kortvarig när Kiki en dag upptäcker att hon inte längre kan flyga.

Jag skulle kunna sammanfatta Kikis expressbud på ett enkelt sätt: "må bra-film". Som många andra av Miyazakis filmer traskar även denna fram i sakta mak, men utan att bli tradig. För vad handlar egentligen filmen om? Jo, att man ska tro på sig själv och att man inte kan ta sig igenom livet helt på egen hand. Vi behöver alla vänner och familj som kan hjälpa oss under svåra stunder och när vårt självförtroende har rasat i botten.

Miyazaki vet verkligen hur man skapar en film med personlighet. Katten Jiji är bara en av flera karaktärer som får en att dra på smilbanden. Med ett minimum av repliker, och med ett subtilt men fantastiskt talande kroppsspråk, brister hela salongen ut i skratt när Jiji säger det ingen trodde att han skulle säga. Denna film kan verka simpel och intetsägande, men att sitta där i biomörkret och le tills mungiporna gör ont och att efter filmens slut må bättre än vad man gjort på många år och dagar, det kan aldrig vara ett dåligt tecken. Se den!

Anna Sladö